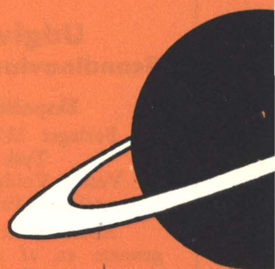
UFONYT

September 1960

Pris 1 kr.

Giro 516 75

Udgiver: S.U.F.O.I.

(Scandinavian UFO-investigation)

Ekspedition og abonnement:

Forlaget SUFOI i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V., telefon Palæ 6016, Giro 20335.

Abonnement kan endvidere tegnes gennem en af nedennævnte kontaktgrupper. Pris 12 kr. pr. år

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Gunner Weichardt (dansk stof)
Poul Mathiesen (litteratur)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.'s mening gennem „UFO-NYT" at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDHOLD:

Organisationsoversigt:

Leder: H. C. Petersen, Præstegaardsvej 40, Vojens, telefon 045 41708.
Leder Danmark: Frank Pedersen, L. A. Ringsvej 68, Højbjerg, telefon 061 71149.
Leder København: L. E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kastrup, telefon 01 500522.
Leder Sjælland: H. Lehmann, Mosevang 29, Holbæk.
Leder Fyn: Indtil videre danmarkslederen.
Leder Jylland: S. Sørensen, Rønne Allé 44, Skæring str. pr. Hjortshøj.
Rapportcentralen: G. Weichardt, Oxford Allé 3 a, København S.

Gruppeliste:

JYLLAND:
Aalborg: O. Holm, Sjællandsgade 80, tlf. 081 28325.
Aarhus: G. Sørensen, Skovvangsvej 191.
Aarhus: O. Sørensen, Nordvestpassagen 45.
Brande: W. Christensen, Mosevænget 8, telf. 138 eller 387.
Brovst: N. Stampe, telf. 200.
Børkop: K. Sørensen, Overgade 18.
Esbjerg: K. Buur Thomsen, Rolfsgade 91.
Gandrup: D. Justesen, Gandrup, telf. 85.
Haderslev: G. Stoltenborg, Hjortebrovej 32, telefon 045 24454.
Herning: R. Blytækker, Silkeborgvej 20, telf. 1868.
Herning: F. Andersen, Brorsonsvej 63, telf. 2813.
Holme: K. L. Fick, Holmesvinget 8, Højbjerg.
Holstebro: Bendix Bendixen, Gyvelvej 4.
Horsens: P. Mathiesen, Fr. Bajersgade 3, telefon 066 23095.
Højbjerg: Jarl Larsen, Rosenvangsallé 212 e.
Ikast: H. Cramer, Fredensgade 18.
Jebjerg: K. A. de Linde, Jebjerg pr. Langaa St.
Kolding: G. Th. Jensen, Aabenraavej 43, telf. 3293.
Knebel: W. Techen.
Læsø: H. Th. Larsen, Byrum.
Nykøbing M.: T. Breinhild, Mågevej 46.
Mors: I. Jessen, Nørregade 60, Nykøbing.
Randers: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 b, telf. 5508.
Samsø: Foklal, Kolby skole.
Silkeborg: Breinholm Jørgensen, v. Trianglen, telf. 1614.
Skive: K. O. Madsen, Højlundsvej 15, telf. 1583.
Struer: B. Hersbøl, Ølbyvej 56.
Skæring: S. Sørensen, Strandvangsvej 121, Skæring str. pr. Hjortshøj.
Sæd: G. Jacobsen, Sæd, Tønder.
Sønderborg: H. H. Nielsen, Ørstedsgade 96, telefon 044 21164.
Vejle: G. Fjeldsted Nielsen, Østerled 18, IV, telefon 610 kan benyttes.
Viborg: P. Reffskier, Vestergade 8, telefon 221.

FYN:
Aborg: E. Pedersen, Aborg, Assens, telf. 78.
Gudbjerg: A. Hansen.
Odense: G. R. Nielsen, Abels Allé 20, Fruens Bøge.
Odense: P. Lockhart, Bramstrupvej 13 I, Odense.
Odense: H. Frier, tekn. afd. politigården, Odense.
Søbysøgaard: N. E. Kold, Nr. Søby.

★ AKTUELT ★

Vi har nu efterhånden fået mange tilkendegivelser i forbindelse med vore påstande, om at der er UFO'er i området, når detektoren ringer. Læs i denne forbindelse endnu en gang AKTUELT side 83 juni 1960.

Som tidligere nævnt havde vi i 1959 over 200 ringninger, i 18 tilfælde observeredes et UFO — dette tal er stort i relation til andre lande, og der er mange forespørgsler fra vore udenlandske forbindelser — man ønsker hjælp og instruktioner — vore erfaringer kommer således vore udenlandske venner til gode.

Det synes nu, som om vi kan føje en ny og vigtig opdagelse til vore hidtidige forskningsresultater!

Gruppelederen i Skive, Kaj Ove Madsen, tog i 1958 tre farvefotografier af UFO-formationer over Grønnedalsbasen ved nat! — Reflekser — var dommen! Hvorfor? Fordi hr. Madsen ikke havde set formationerne — så kunne de jo ikke have været der!

Andres erfaringer viser, at UFO'erne i mange tilfælde har været usynlige for det blotte øje. Fra krigens tid og senere har radarstationer meldt store formationer — men hverken de piloter, der var sendt op, eller jordpersonellet kunne se nogen objekter.

Det ser imidlertid ud til, at vi alligevel godt kan „få øje på" disse usynlige opjekter. Objekterne kan nemlig „ses" af fotografiapparatet.

Hvordan kan det nu være? Simpelthen fordi filmen ikke påvirkes af de faktorer, der gør objekterne usynlige for vort øje.

Den tidligere kort omtalte storbrand i Norge, hvor et fotografi afslørede en „Adamski-tallerken", er et fingerpeg. Vi arbejder iøvrigt stadig på at få tilladelse til at offentliggøre denne beretning og fotografiet.

Fra Polen har vi fået et foto visende et UFO, som fotografen ikke direkte havde set.

Det sidste danske fingerpeg kommer fra Skive og skyldes igen vor dygtige medarbejder, Kaj Ove Madsen. Under et forsøg på at „afsløre" Grønlands-billederne fik han til sin store forbavselse 5 objekter på sin film — 3 i en gruppe 2 i en anden, og det er ikke reflekser! Selve beretningen følger i næste nummer sammen med et stærkt forstørret sort-hvidt foto.

Vi kan herefter med føje regne med, at det er muligt at fotografere UFO'er, selv om vi ikke kan se dem — vi må blot vide, hvor de befinder sig. Her kommer detektoren så til hjælp.

De fleste „detektor-observationer" viser, at objektet er set inden for ca. 45 grader i lodret — eller mere korrekt inden for ca. 22½ grad på hver side af lodret. Det vil altså sige, at man kan „ramme" objektet, når man fotograferer i lodret — tager man et par billeder, skulle man være nogenlunde sikker, og tager man en overlappende serie omkring lodret, er man helgarderet.

Altså næste gang detektoren ringer, bevæbner vi os med fotografiapparatet, og vi tager et eller flere billeder, hvad enten det er dag eller nat, og hvad enten vi ser et UFO eller ej.

Send venligst filmen hertil; forstørrelse vil altid være nødvendig — vore eksperter udfører arbejdet med største omhu og uden udgifter for Dem. Bagefter vil De få de behandlede materialer retur sammen med ekspertens redegørelse.

H.C.

Gruppeliste fortsat

KØBENHAVN:

Ballerup: J. Trap, Damtoften 17, Ballerup, telf. 01 971114.
Frederiksberg: F. Eriksen, V. E. Gamborgsvej 1 III, København F, telefon FASAN 827.
Gentofte I: E. Brandt, Ermelundsvej 109, Gentofte, telf. GE 1490.
Gentofte II: H. Olrik, Agertoften 9, Gentofte, telf. GE 5314.
Glostrup: H. Jørgensen, Diget 5, Glostrup, telefon 01 961303.
Holte: J. Bauder, Attemosevej 93, Holte, telefon 01 800048.
Kastrup I: Københavnslederen.
Kastrup II: Københavnslederen.
Kastrup III: F. Lund, Florensvej 10, Sundby, telf. AS 395.
Nyboder: S. Olsen, Sct. Paulsgade 14, Kbh. K.
Nørrebro: F. Olsson, Kapelvej 11, Kbh. N., telf. NO 8755.
Rødovre: E. Arndt, Lucernevej 123, Vanløse, telf. 01 703318.

Sortedammen: K. T. Christensen, Gammeltoftsgade 8, Kbh. K., telefon PA 3409.
Sundby: Aage Müller Christensen, Backersvej 67, Kbh. S., telf. SU 9525.
Vesterbro: H. Heiden, Flensborggade 32, I, Kbh. V, telf. 918 y.

SJÆLLAND:
Bidstrup: K. E. Nielsen, Skovgaardspark 11, Birkerød.
Birkerød: K. Benn, Stationsvej 3.
Espergærde: Alfr. S. Hansen, Lindevej 29.
Frederikssund: N. C. Tranberg Beier, Tværstræde 16.
Frederiksværk: K. E. Hjerrild, Falkesti 4.
Holbæk: H. Lehmann, Mosevang 29.
Hørsholm: X. P. Madsen, Bakkehave 8, telf. 1677.
Korsør: C. A. Jørgensen, Nik. Rumpsvej 8.
Lejre: E. Olesen, Lejre maskinfabrik, telf. 53.
Lou: M. Larsen, Vilbanehøj.
Roskilde: H. Hansen, Lærkevej 46.
Rødby: O. Henningsen, Rødby mark pr. Rødby.
Midt-Stevns: K. Hansen, Kræmmergården, Store Heddinge, telf. 551.

GRØNLAND:
Thule: O. P. Pedersen, QANAK.

FÆRØERNE:
Thorshavn: Benjamin Krefeld, Grønlandsvej 20.

Samarbejdsgrupper:

Norge:
Norsk UFO Studiesirkel, Holmengrenda 37, Holmen, Oslo.

Sverige:
Ifologiska Sällskabet i Stockholm,
SUFOI - rapportafdeling, box 607, Stockholm I.

Finland:
G. Lindfors, Tölötorggatan 1 b, Helsingfors.

F. W. Woolworth fik at vide, at han intet forretningstalent havde, da han hævdede, at store varehuse kunne gå med en lille avance. *Folk tog fejl.* Han fik tilbudt en stilling som vicevært.

I dag er Woolworth's forretninger udbredt over hele Amerika.

Goodyear arbejdede i 11 år på at finde en måde at vulkanisere gummi på, og i alle disse år høstede han kun spot. I dag er vulkanisering et vigtigt led i dækindustrien. *Folk tog fejl.*

Med venlig tilladelse fra

George Adamski – Lucy Mc. Ginnis

bringes

Cosmic Science — Spørgsmål og svar

Spørgsmål nr. 39: *Hvor kommer vi hen, når vi har lært, hvad der er at lære i denne verden?*

Svar: Hvis spørgsmålet betyder hvilken planet — så er der ingen, der ved det! Men alle planeter er kosmiske skoleklasser. Nøjagtig som vi graduerer fra klasse til klasse i vore skolesystemer huskende og brugende kundskaber lært i de yngste klasser, således graduerer vi fra planet til planet og fra system til system. Kosmos er en umådelig skole med mange undervisningsafdelinger for alle slags væsener. Der er lavere planeter og planeter udviklet langt udover, hvad vor jordiske forestillingsevne kan fatte, og vi er valgbare for alt til sidst.

Hvad vi behøver at interessere os for her er at prøve at mestre de nuværende lektier, så vi hurtigere kan avancere, som det sikkert er vort mål.

Spørgsmål nr. 40: *Hvis det, du siger, er sandt, hvor er så Himmel og Helvede?*

Svar: Disse to udtryk hentyder mere til en forestilling end til bestemte lokaliteter. Det har været vor manglende forståelse af realiteterne, der har fået os til at tro, at Himlen og Helvede er virkelige steder, placeret et eller andet sted ude i det umådelige kosmos hinsides Jorden. I dag lever mange mennesker i Helvede her på grund af forvirring, usikkerhed og stridigheder, som alle fremkalder angst, fattigdom og had. Alligevel er vor planet, der er Skaberens værk, en guddommelig frembringelse.

Når en person forstår sig selv, sit formål med livet og sin forbindelse med Altet, stiger han i bevidstheden til en himmelsk tilstand af naturlighed, hvori han på grund af sin forståelse af det skabte

og sig selv har medlidenhed med alt. Dette betyder ikke en tilstand af lyksalig uinteresserethed. Tværtimod er mennesker, som har opnået denne forståelse aktivt interesseret i alt, hvad der sker omkring dem. Kritik fra andre forstyrrer dem ikke, fordi de ved, at andre lærer lektier nøjagtig som de er, og denne bestandige udvikling og vækst vil fortsætte i al evighed. De fordømmer heller ikke andre, for hvad der i dag kan synes at være en fejl, fordi de ikke regner disse „fejl" for andet end lektier, der skal læres.

De stempler således ikke en handling som god og en anden som ond, men ser sagen som en forklaring af erfaringer.

Til at begynde med vil denne tanke måske ikke være acceptabel for de, som aldrig har tænkt i disse baner. Dog, et omhyggeligt overblik vil overbevise os om sandheden af disse kendsgerninger. Nogle mennesker holder af at danse, andre anser det for en synd. Hvem har ret? Hver især er fast overbevist om, at han har det! En person holder af at opvarte sine medmennesker på alle mulige måder, en anden foretrækker at blive opvartet. Har den ene ret og den anden uret? Hvem ved det?

Den kloge dømmer ikke. Han ser på sagen som et resultat af den guddommelige plan, idet han fuldt og helt ved, at Skaberen ikke fordømmer, ikke finder fejl ved noget afsnit af hans frembringelse.

At leve i fred med ens medmennesker er kun et spørgsmål om forståelse og medlidenhed. Det er en universel lov, som vi må lære og anvende i vor daglige omgang med andre, hvis vi skal gøre fremskridt.

Spørgsmål nr. 41: *Kan De bevise, at brevet, De modtog fra Mr. Straith, og som var gengivet i anden del af denne serie, ikke var en forfalskning?*

Svar: Ja. Det originale brev, klart gengivet i fotokopi, bærer det officielle statssegls stempel lige oven over hilsenen. Dette segl er aldrig fundet på ubeskrevet papir. Det bliver kun stemplet, efter at et brev er skrevet og undertegnet.

Vort statssegl er strengt beskyttet — som det må være — så dokumenter, som bærer dette officielle mærke, har betydning over hele verden. Hvis tilfældig brug af det var tilladt, ville dets væsentlige værdi som tegn på ægthed mistes. Derfor er det kun tilladt visse personer at bruge dette segl, og ethvert forsøg på illegal brug ville resultere i promte og hård straf for synderen.

Efter hvad jeg har erfaret, har nogen sådan aktion imidlertid ikke fundet sted, fordi brevet er ægte.

Et skridt nærmere

I begyndelsen af december måned 1959 erklærede den amerikanske professor John Strong, at man for første gang videnskabeligt havde påvist, at der på Venus fandtes vanddampe. Hidtil havde der blandt videnskabsmænd hersket den teori, at der ikke på Venus fandtes vand, og at der dér — sammen med andre grunde — intet liv var. Ved hjælp af instrumenter anbragt i en ballon har man nu fra 24 km højde kunnet fastslå vanddampe i Venus' atmosfære.

Disse målinger fortsættes. Nye balloner er sendt op til 27 km højde. Ballonen var bemandet med Malcolm Ross, officer i US-marinen og fysikeren Charles Moore. I 10 min. fra kl. 5,15 fotograferede de med teleobjektiv og tog spektografiske billeder af Venus. Disse nye påvisninger gennem spektralanalyse har hidtil ikke kunnet foretages fra Jorden, fordi jordatmosfæren og de dårlige observationsmuligheder af planeten hidtil har medvirket til, at en sikker undersøgelse ikke har været mulig. Man tror nu at have fået et nyt og vigtigt bevis for rumfarten: Venus' atmosfære indeholder vanddamp — og derfor muligt også ilt. Heraf kan sluttes, at der på Venus måske findes liv, som ligner vort liv her på Jorden.

Denne rent videnskabelige, astrofysiske konstatering af vanddampene nærmer sig til erkendelse af liv på Venus og til de erfaringer, som ufologien allerede har gjort ved hjælp af kontakter. Skridt for skridt nærmer vi os det endelige videnskabelige mål: Beviset for beboeligheden på vor naboplanet, Venus.

UFO-Nachrichten nr. 45/60.

Adam Thompson var den første, som indrettede en badestue i sit hus. Det skete i begyndelsen af det 19. årh. i Philidelfia. Man var forfærdet: regelmæssig badning ville ødelægge den demokratiske jævnhed. Læger hævdede, at det ville føre til lungebetændelse. *Folk tog fejl.*

THE DAILY SENTINEL-REVIEW, Woodstock-Ingersoll, Ontario, Canada. Bd. 80, nr. 174, mandag den 13. april 1959. Spalte 1 og 2 foroven, forsiden.

Montreal (CP). — En mystisk genstand, der blev iagttaget søndag aften over RCAF-basen nær ved St. Hubert, rapporteredes i dag at have svævet adskillige minutter over en sportsplads i Montreal's nordlige del.

Claude Mercier sagde, at han og omkring 10 af hans naboer havde set genstanden svæve over et parkområde dér, hvor de Fleurimontgaden og Garniergaden skærer hinanden.

„Den lignede en stor rund ballon, ca. 10 fod i diameter, med et gult lys indeni", sagde Mercier i et interview. „Der kom ildgnister fra undersiden af genstanden, idet den svævede over marken. Den gik meget lavt, og det så ud, som om den ville lande. Men efter at have hængt i luften nogle få minutter, fjernede den sig, idet den steg skråt, ikke lodret, opad med en frygtelig hastighed. I løbet af 2-3 minutter havde vi tabt den af syne i horisonten".

Idet den steg, sagde han, syntes det gule lys inden i ballonen at gå ud. Alt, hvad der var at se, var et svagt gråligt skær fra genstanden. Han sagde, at iagttagelsen blev gjort kl. 8 om aftenen, omtrent samtidig med, at folk fra forstæderne på sydkysten overfor Montreal rapporterede at have set et mystisk rødt lys over RCAF-basen.

En talsmand fra luftforsvarskommandoen i St. Hubert sagde, at observatøren i kontroltårnet dér ikke så genstanden. Den viste sig ikke på basens radarskærm.

„Operatøren ved centralbordet sagde, at hun så en sort kugle med et rødt lys", sagde talsmanden. „Hun sagde, at kuglen syntes at „sidde på Månen".

„Vi har ingen officiel forklaring på disse fænomener", udtalte talsmanden.

Der blev indsamlet oplysninger om dem, som blev videresendt til transportministeriet i Ottawa. Ministeriet videregav oplysningerne til Washington og derfra blev de sendt rundt til hele verden.

D. Mapes, Dir. NY DHQ ICARF.
Gladys Fusaro, Huntington, NY.

Fortæl Deres venner om UFO-NYT

En klode griber ind

For ca. 2 år siden rettede biskop Otto Viking en henvendelse til SUFOI om at udgive hans bog „En klode griber ind".

Bogen er som nævnt på bestillingskortet en Science Filtion, og vi turde ikke på dette tidspunkt, og som det første vi foretog os, sende en sådan bog på markedet.

Nu er der fra anden side skabt mulighed for udgivelsen — vi ønsker bogen velkommen. SUFOI kan anbefale bogen, den er uhyre spændende, og i den yderste ende falder den sammen med de faktiske forhold. — Man må undre sig over, at biskoppen, der så vidt jeg ved ikke „har kontakt", har været i stand til at komme det primære i UFO-sagen og de faktiske forhold så nær, som tilfældet er. — De kan roligt købe bogen.

Det illustrerede sydamerikanske ugeblad „O CRUZEIRO" (Oplag ca. 500.000 eksemplarer) bragte den 13. juni 1959 i nr. 35 en interessant beretning om et møde med en UFO. Her følger fem dele af den oversatte beretning.

Hèlio Aguair kørte den 24. april 1959 med sin motorcykle fra militærbasen Salvador til Amaralina, en badestrand udenfor byen, hvor han ville optage nogle familiebilleder. Bagefter kørte han en tur langs med Avenida Otàvio Mangabeira, der ligger på vejen fra flyvepladsen til Itapoa og som på en kilometerlang strækning løber mellem stranden og de store kokosplantager. Da Aguiar var lige i nærheden af den lille landsby Piata, opdagede han ude over havet en stor mørk skygge, der hurtigt nærmede sig. I samme øjeblik gik hans motorcykle i stå, han stod af cyklen, og opdagede nu at skyggen var en flyvende tallerken. På dens flade side kunne han se fire halvkugler og nogle symbolske tegn i mørk skrift. På den modsatte side så han en rund kuppel med dør- eller vindueslignende åbninger rundt om. Fra denne kuppel og ud til genstandens yderkant, gik der til begge sider parallelle rør. Aguiar tog tre billeder af den sølvfarvede genstand, medens fartøjet udførte en slags „looping", derfor ses objektet på de tre billeder to gange fra den flade og een

gang fra kuppelsiden. Han fortæller, at han under fotograferingen følte en mærkelig trykken i hovedet, han følte sig forvirret og fik en pludselig trang til at skrive. Efter at han havde taget det tredie billede, mistede han kontrollen over sig selv. Da han atter kom til sig selv, stod han bøjet over motorcyklen og i sin venstre hånd havde han en lap papir, som han havde haft i sin jakkelomme, i sin højre hånd havde han sin blyant. På papiret stod der på portugisisk og med hans håndskrift følgende: *Stop øjeblikkelig alle atomforsøg i krigerisk øjemed. Ligevægten i verdensrummet er i fare. Vi vil fortsætte med at overvåge jer og står til enhver tid klar til at kunne gribe ind.*

Således lyder oversættelsen i „O Cruzeiro“. Artiklen var ledsaget af billederne, der er blevet nøje undersøgt af ufologer i Brasilien, ligesom UFO Nachrichtens folk har undersøgt dem, men der er ikke noget der tyder på at det er falske billeder. Også Hèlio Aguiar's personalier er blevet undersøgt, og han betegnes som en ærlig troværdig og realistisk mand.

UFO-Nachrichten.

— Det, du sagde, skulle du ha' ventet med ikke at sige i det rette øjeblik.

Litteratur

★

Det er med vore anmeldelser meningen at fortælle læserne hvad de forskellige UFO-køger indeholder, idet der som tidligere nævnt bun er ca. 10 % af de omkr. 300 foreliggende, som er uden anden islæt. Der vil dog ikke blive tale om at give nogen bedømmelse af de enkelte bøger.

Det, at en bog anmeldes, skal således ikke opfattes som en anerkendelse herfra, vi bringer bøgerne efterhånden, som vi får dem hjem — altså uden nogen bestemt rækkefølge.

Bøgerne vil kunne købes i Tysk Bogimport A/S, Vestervoldgade 83, København V.

Af alle kontakter er Cedric Allingham's af allerstørste betydning. Han er den første — og så vidt vides — den eneste englænder, som har haft den lykke at se en flyvende tallerken lande og tale med et besætningsmedlem.

Allingham, der i begyndelsen af 1956 kun 34 år gl. døde af lungetuberkulose i Svejts, var en mand med mange interesser, hvoraf vel ornitologien indtog førstepladsen — særligt i årene før hans død. Ved siden af var han amatørastronom og forfatter til en fremtidsroman, som han offentliggjorde under et pseudonym. Man vil dog sikkert gøre ham uret, hvis man antog, at han har ladet sin fantasi løbe af med sig eller lade andre grunde f. eks. pengegriskhed være årsagen til, at han skulle have opfundet sin „historie“ og udgive den for sandhed og dertil have ladet falske fotografier fremstille som „bevis“ i sagen. Som søn af velhavende forældre, selv formuende, var Allingham bestemt ikke kommet på den ide at ville berige sig ved en sådan historie. Allingham nyder det bedste ry og hans bog giver et indtryk af, at forfatteren er et nøgternt, klart tænkende menneske og en ærlig mand, som beskriver en oplevelse med stor åbenhed og fuld objektivitet.

Vi har ikke her med en mystiker at gøre, men med en videnskabeligt skolet iagttager, der er i besiddelse af ret stor astronomisk viden. Hans bog er ingen sensationshistorie, men en nøgtern beretning.

Under en ferie havde han med sin beboelsesvogn begivet sig til det nordlige Skotland. Om morgenen den 18. februar 1954 vandrede han langs kysten ved Lassiemouth, som ligger nogle kilometer nord for Elgin. Hans tanker kredsede mere om fugle end om noget andet.

Netop 3 dage forinden havde drengen Stephen Darbishere fra Coniston i det engelske grevskab Lancashire fotograferet en „flyvende tallerken", hvis mål nøje stemte overens med den tallerken, som Adamski havde fotograferet ved Valley Center i december 1952. Adamskis fotografi var A. bekendt, mens han intet kendte til fotografiet, der var taget for 3 dage siden.

Egnen, som han vandrede i, var meget ensom, og i timevis havde han kun set én mand, som syntes at være klædt på som en fisker.

Kl. 12,15 hørte han en hvislende lyd, og hans første tanke var, at lyden kom fra en stor fugl. Han så op og så en lys plet på himlen højt over sig. A. medførte altid kikkert og kamera på sine ornitologiske udflugter. Hurtigt stillede han kikkerten ind på den lyse plet og konstaterede til sin overraskelse, at det, han så, var en flyvende tallerken. Den skinnede i solen og gjorde ubetinget indtryk af at være metallisk. Da den fløj i en let skrå stilling, var tårn og landingskugler let kendelige. På samme tid blev han klar over, hvorfor disse objekter ofte blev kaldt „skiver", når de fløj lige over iagttageren og vendte den underste flade nedad. Objektet måtte befinde sig i ca. 1500 m højde.

Mens A. stirrede på tingesten, stod — som han siger — hans forstand til tider stille. Nu begyndte tallerkenen at bevæge sig fremad. Han fotograferede 3 gange. På det første billede ses en ikke helt rund plet, som hverken kan være solen eller en sky, på det andet billede kan tallerkenformen med kabinen ses temmeligt tydeligt.

A. noterede sig tiden og fulgte stadig obj. i kikkerten, indtil det forsvandt bag en sky. Han lavede en tegning af sin iagttagelse og begyndte så at afsøge himlen med sin kikkert i en halv timestid. Nu interesserede fuglene ham ikke mere. Han havde kun det ene ønske: atter at se det hemmelighedsfulde himmelskib. Efter et kort måltid genoptog han sin vandring, mens hans opmærksomhed stadig var rettet mod himlen. En gang kom han i tvivl om, hvorvidt tallerkenen var opstået i hans fantasi, men et blik på tegningen afgjorde klart: han *måtte* have set den.

Kl. 15,15 så han den igen, højere end første gang og i større fart. I kikkerten kunne han kende den igen, og han overbeviste sig om, at det ikke var en vejrballon eller et konventionelt fly. Hans ophidselse steg, og efter hans egen skildring vinkede han heftigt, men han var dog klar over, at dette måtte være uden virkning på de 3—4000 m afstand op til obj. Drivende skyer skjulte til sidst obj. for ham.

Kl. 15,30. Vejret klarer op. A. gik langsomt og opmærksomt videre. Han ville ikke forlade egnen uden at have set mere.

Kl. 15,45 var han på tilbagevejen, og han hørte pludselig denne hvislende lyd igen. Han så ud over havet og så tallerkenen komme flyvende ind mod land. Der var ingen tvivl om dens hensigt. Den ville lande. Da den var nogle hundrede meter fra A., kunne han høre en dyb summetone, som han antog kun kunne hidrøre fra fremdrivningsmekanismen. Et øjeblik var han altfor forbløffet til at kunne foretage sig noget; så kom han til besindelse, hev kameraet frem og tog i hurtig rækkefølge nogle øjebliksbilleder lige i det øjeblik maskinen lagde an til landing. Den kom næsten direkte ned mod ham.

Hele det metalliske fly-legeme syntes at gløde svagt. Skiven svævede et sekund eller to ubevægeligt i luften inden den med et blødt, men hørligt bump satte sig ned på jorden ca. 50 m fra ham. På dette punkt adskiller Allinghams beretning sig fra Adamskis, idet Adamskis maskine holdt sig svævende ca. ½ m over jorden.

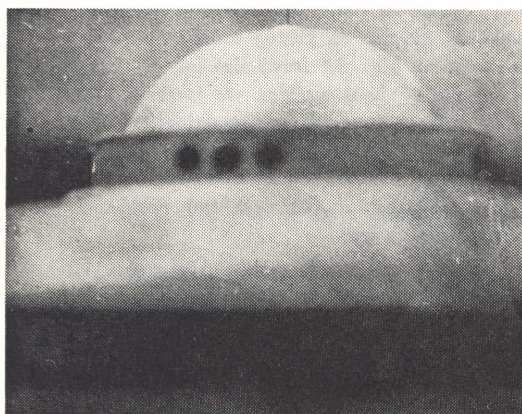
Det var alt i alt en vidunderlig maskine, hvis hele bygning ville have gjort vore jordiske konstruktører grønne af misundelse. Hele maskinen havde en diameter på ca. 15 m og var ca. 6 m høj. Det hele syntes forfærdiget af et eneste stykke metal — i hvert fald sås ingen nitter eller fuger. Arten af metallet lod sig ikke fastslå. Farven og glansen var omtrent som poleret aluminium.

Der fandtes to rækker vinduer delt i grupper på 3 omkring kabinevæggen og ovenover fandtes en smal flange. På spidsen af tårnet fandtes en mørk stav stående lodret op — det lignede en lynafleder. De tre runde landingskugler var anbragt indenfor den nederste rand og gjorde indtryk af at være af et let elastisk, gummiagtigt materiale.

I modsætning til Adamski følte A. sig ikke som

Lad mig vise venlighed og godhed nu.
Jeg kommer aldrig mere denne vej.
William Penn.

Vi vil allesammen det, som vi ikke tør — fordi vi mistror hinanden.

Man kan ikke være bedre end alle andre . . . men man kan altid blive bedre, end man er.

Ethvert menneske bærer på sit ansigt billedet af sit legeme og sin sjæl.

Husk at underrette SUFOI, når De sør et UFO

„et lille barn overfor et menneske med større visdom og større kærlighed". Han tænkte mere på det overlegne videnskabelige kendskab, som dette menneske fra en anden verden uden tvivl var i besiddelse af. Med sin realistiske indstilling var han dog indstillet på at bevare sin nøgternhed.

Mens han nærmede sig den landede maskine, gled en del af dens nederste del tilbage og en døråbning kom til syne. En mand sprang let og yndefuldt ud på jorden. Han kom hen mod A., der hævede sin arm til hilsen. Den anden gjorde det samme. Så stod de begge stille en lille tid — betragtende hinanden . . . .

I det væsentlige lignede dette rummenneske en jordboer. Han var lidt højere end A., altså ca. 1,80 m. Efter jordiske begreber var hans alder omkring 32. Hans hår var brunt og klippet kort. Hans hud havde en mærkelig farve — nærmest dyb solbrændt. Hvis han var klædt som os, kunne han godt have gået for et jordmenneske. Den eneste virkelige forskel var hans påfaldende høje pande.

Hans påklædning var dog helt forskellig fra vor. Den lignede nærmest den rumdragt, som man ser afbildet i fremtidsromaner. Tilsyneladende var den lavet ud i et stykke og dækkede ham fuldstændig fra hals til fødder. Kun hænderne var fri. Hele klædningen mindede om en meget finmasket panserskjorte — formentlig isolerende, men sikkert meget smidig.

I hans næsebor fandtes to småbitte rør, som var forbundet med hinanden med et tændstiktykt metalstykke. Under hele samværet bemærkede A., at manden hele tiden trak vejret gennem næsen og aldrig gennem munden. Det lille apparat kunne ikke være andet end en højt udviklet åndingsindretning.

Tankerne jog gennem A.s hoved. Han så her en gunstig lejlighed til at få nogle af hemmelighederne ved de flyvende tallerkener opklaret — en mulighed, som sikkert aldrig kom igen, idet mindste ikke for ham. Han ønskede, at han havde været forberedt på dette møde, så han havde haft tid til at lave en liste over sine spørgsmål. Han ville imidlertid ikke spilde tiden på småting. Han ville finde ud af noget vigtigt ikke af hensyn til sig selv, men af hensyn til hele menneskeheden. Han tænkte hurtigt på Adamskis samtale.

Hvad var det vigtigste? Uden tvivl at få at vide, hvorfra manden kom. A. pegede op mod himlen og indtog en spørgende holdning. Manden smilede og nikkede. Det var et tiltalende smil, som omfattede både øjne og læber, hvad i dag kun de færreste jordmennesker gør.

A. tegnede hurtigt en skitse på en blok. I midten tegnede han Solen med en strålekrans for tydelighedens skyld, og rundt omkring Solen tegnede han tre kredsformede baner: banerne for Merkur, Venus og Jorden.

Han pegede på 3. bane og på sig selv. Manden nikkede forstående. Så pegede A. på den 2. bane og på manden. Til A.s overraskelse rystede han på hovedet. Så kom han altså ikke fra Venus. Endnu en gang pegede A. på 2. bane, idet han sagde „Venus". Den anden gentog ordet. Da A. nu for første gang hørte hans stemme, blev han klar over, at manden ikke kunne være født på vor jord. Hans tonefald er meget svær at beskrive for ikke at sige umulig. Der var noget behageligt flydende over tonefaldet — noget i retning af en kildes rislen.

For tredie gang pegede A. på Venus-banen og for tredie gang rystede manden på hovedet. Da A. nu tegnede en fjerde bane og udtalte ordet „Mars", nikkede manden og gentog ordet.

Først nu blev det forståeligt for A., hvorfor denne mand og hans maskine var forskellig fra Adamskis beskrivelse, selv om maskinerne sikkert var bygget efter det samme princip. Manden stammede fra en anden planet. Altså, Mars var også beboet og dens indbyggere havde også løst problemet: interplanetariske rejser.

A. ville dog være sikker. Da Mars efter sin farve også kaldtes for den „røde planet", tog han en fyldepen med rødt skaft frem fra sin lomme, pegede først på marsbanen, derpå på den røde fyldepen og så på manden. Denne forstod straks meningen og gentog „Mars".

Hvad nu? spurgte A. sig selv. Det var ham umuligt at få alt at vide gennem tegn og tegninger. Han vidste, at Adamski havde iklædt sine spørgsmål tankebilleder og på denne måde ad telepatisk vej gjort sig forståelig. Han ville selv forsøge sig på samme måde, men mente, at forsøget på forhånd var dømt til at mislykkes.

Han forestillede sig nu en flyvende tallerken starte fra Mars og flyve til Jorden, idet han samtidig stillede det mentale spørgsmål: „Hvorfor er du kommet hertil?"

Der blev en lille pause under hvilken de begge så på hinanden. Det blev klart, at anstrengelserne intet ville føre til. En pludselig trang til at le kom over ham. Så lo de begge — marsmennesket og jordmennesket.

Det var A. meget om at gøre at vise sit venskabelige sindelag. Dette havde man fra tidernes morgen vist ved at give en gave. A. rakte rummennesket sin fyldepen og betydede ham, at han måtte beholde den. Der gik nogle sekunder, inden manden forstod meningen, så lo han og hævede hånden til en takkende gestus. Derpå stak han omhyggeligt fyldepennen i en yderlomme på sin dragt.

Der fulgte nu et spørgsmål om maskinens fremdrivningskraft foretaget gennem skitser og fagter, men forsøget var helt negativt, da marsmanden ikke kunne forstå spørgsmålet. Dette interessante punkt forblev således ubesvaret.

A. spekulerede netop på at finde en ny måde at stille spørgsmålet på, da han overraskedes ved at marsmanden stillede et helt andet spørgsmål. Det er unødvendigt at sige, at A. selvfølgelig ikke forstod hans ord, men mandens gebærder var tydelige nok. Han ville vide, om Jordens befolkning forberedte en ny krig. Hvad skulle han svare? Han trak på skuldrene, rystede på hovedet og forsøgte at give det almindelige indtryk, at han håbede, at det ikke ville ske, men at han intet sikkert kunne sige herom. Marsmanden syntes at forstå ham og et øjeblik havde hans ansigt et alvorligt og bekymret udtryk.

A. greb igen til sin notesbog. Nu eller aldrig var øjeblikket kommet til at erfare noget om marskanalerne. Hurtigt tegnede han en skitse af hin fjerne planet med dens lyse og mørke områder og med de små polknapper. Han gav skitsen til marsmanden, idet han sagde „Mars". Manden så på skitsen og nikkede.

Så tegnede A. en lang, lige linie mellem to vegetationsområder. Han pegede på linien og så på manden. Igen nikkede denne. Kanalerne måtte altså være kunstige. A. pegede på kanallinierne og på havet. Den anden kiggede blot tvivlende på ham, efterlignede A.s skuldertrækken og ville dermed tilkendegive, om dette skulle være et svar på hans forespørgsel om mulige krigsfarer på Jorden. A. prøvede at forbinde kanalerne med et bundt grønt græs, men det blev ikke forstået.

Det blev nu nødvendigt at forfærdige et større billede af en kanal, nemlig en mørk stribe i midten og med skraverede områder på begge sider. A. pegede på midterstriben, så på havet, derpå på det skraverede område og derpå på markens grønne vækster. A. var begejstret, da manden med en kraftig nikken og med ord fra sit eget sprog lod forstå, at han nu forstod. Det stod nu A. klart, at han endelig havde erfaret sandheden: Marskanalerne husede en smule vand. Lowell, som havde måttet tåle mangen skose, havde dog haft ret.

Marsmanden bekræftede planetens vandfattigdom. Der fandtes ikke have, søer etc., men han gav også til kende, at dette ikke betød noget.

Om den interplanetariske rumskibsfart erfarede A., at han (eller andre af hans landsmænd) havde været på Venus, men ikke på Merkur. Folk fra Mars og Venus kom på Månen. Dette betonede han eftertrykkeligt.

Dette gav iøvrigt marsmanden anledning til gennem tegnsprog at spørge, om folk her på Jorden tænkte på at besøge Månen. Hans mine blev atter alvorlig, da A. nikkede bekræftende. Han kunne dog ikke gøre marsmanden forståelig, hvor mange år han mente, der ville gå, inden dette skete.

„Hvem kan dadle rummenneske for, at de ikke er henrykte ved tanken om en dag at træffe os på Månen", siger A. „Vi har dog indtil i dag vist, at vi ikke kan regere vor egen verden og på tilfredsstillende måde ordne vore egne forhold".

I sammenligning med Adamskis venusmand, mener A., at denne måtte være i besiddelse af større indsigt end marsmanden, da venusmanden slet ikke behøvede at spørge om, hvor langt vi var kommet med vore fremstød i verdensrummet eller om vore evt. forberedelser til en ny krig. A. tænkte sig, at der på Venus boede en mere fremskreden race end på Mars. Muligt fandtes der dog på begge planeter racer, der var af forskellig intelligensgrad og videnskabelig udvikling.

M. h. t. sprogvanskelighederne er at sige, at marsmanden tilsyneladende havde meget vanskeligt ved at udtale de få engelske ord, som han skulle gentage. A. havde ikke bedre held med sig, da han skulle forsøge sig med mandens sprog. Han betegnede vort alfabet som håbløst utilstrækkeligt for blot nogenlunde at gengive nogle ord.

Da marsmanden pludselig så op mod himlen, blev A. klar over, at tiden nu måtte være udløben.

Manden måtte have sine grunde for ikke at blive her længere. Nu gjaldt det om at udnytte hvert øjeblik. Hurtigt tog A. nogle billeder af maskinen, som kun stod ca. 20 m. borte. Marsmanden havde stiltiende givet sin tilladelse hertil. Det var allerede begyndt at mørkne, men billederne er trods dette blevet temmelig gode. Det bedste af billederne, hvor man på tallerkenen kan se landingshjulene, er gengivet i A.s bog.

På samme måde som hos Adamski blev en anmodning om at komme indenfor i maskinen afslået, meget høfligt, men bestemt. A. gik hen mod maskinen, hvis dør nu var lukket til, så han ikke kunne se ind i dens indre. Skroget var hverken gennemsigtigt eller gennemtrængelig for lys — altså ikke som den Stephen Darbishere havde fotograferet. A. spurgte gennem tegn, om han måtte røre ved maskinen, hvilket han fik tilladelse til. Selv om han erindrede, at Adamski havde fået et voldsomt slag i armen, da han rørte ved en sådan maskine, rørte A. dog ved maskinen. Han følte dog ikke det mindste ved denne berøring hvilket han tilskrev, at maskinen stod på jorden uden igangværende motor i modsætning til Adamski, hvor maskinen svævede over jorden og altså måtte have motoren i gang. Da det syntes, som om det farlige først kommer til udtryk, når motoren er i gang, mener A. der igennem at finde bekræftelse på, at motoren fungerer ved hjælp af mere eller mindre konventionelle midler og ikke benytter noget „som åndelig kraft“.

Materialet føltes som noget mærkeligt varmt noget. Han tilskriver dog dette som delvis indbildning, da han trods alt havde ventet noget i retning af et slag. A. tror, at maskinen er blevet varm ved gnidningsmodstanden i vor atmosfære og endnu ikke haft tid at blive afkølet helt.

A. forsøgte igen at stille et spørgsmål. Man havde undret sig over, hvorfor visse maskiner lavede støj og andre ikke. Spørgsmålet blev forstået og marsmanden svarede, at alle ægte rumskibe i virkeligheden flyver ganske lydløst bortset fra den bløde pibende tone, som opstår ved gennemtrængning af luften, når de lander og fra den næsten uhørlige brummen fra motorerne.

Nu var tiden åbenbart omme. Marsmanden, som var fulgt med A. hen til maskinen, viste nu A. på venlig, men bestemt måde tilbage, mens han selv gik hen mod maskinens indgangsdør. Åbenbart havde han hastværk med at komme bort. Pludselig faldt det A. ind, at han ikke havde fotograferet manden. A. siger selv, at han bogstavelig talt følte det som noget kriminelt, hvis han lod en sådan lejlighed gå fra sig. Han fotograferede derfor manden, som nu ikke længere lod sig opholde. Desværre blev billedet taget lidt skråt bagfra. A. forsøgte at få så meget af mandens ansigt med som muligt. Derfor kom tallerkenen ikke med på billedet.

Manden hilste nu med hævet hånd, og A. gjorde det samme. Afskedens øjeblik var inde og tusinde spørgsmål, som A. ikke havde fået udtalt, løb gennem hans hjerne. Ubeslutsom begyndte han at gå hen mod maskinen, men marsmanden rystede på hovedet og vinkede ham tilbage. Der var derfor intet andet at gøre end at blive stående. Døren i maskinen åbnede sig, marsmanden sprang behændigt ind, hvorefter døren atter lukkede sig.

Så hørtes en summen, næppe højere end støjen fra et fly i nogen afstand. Langsomt hævede maskinen sig op i luften, mens tårnet på den øverste fænage hurtigt, men lydløst drejede sig og lidt efter lidt gled det prægtige skib bort — først ganske langsomt, men, da det havde nået en højde af ca. 12 m, med en pludselig og fantastisk hastighed. Det forsvandt på himlen med kurs mod N. A. så på sit ur. Klokken var 16,25 — altså havde hele samværet varet i ca. 40 minutter.

A. vendte sig og begyndte at gå tilbage. Han så nu en mand komme mod sig og genkendte i ham den mand, som han havde truffet om morgenen langs stranden. Til A.s store glæde fortalte manden, at han også havde set tallerkenen, og at han bag en nærliggende høj i de sidste par minutter havde set, at A. havde talt med marsmanden.

Manden fortalte, at han hed James Duncan og var fisker der på egnen. Han indvilligede i skriftligt at bekræfte, hvad han havde set. Derfor skrev han følgende i A.s notesbog:

Kl. 4,35 den 18. februar 1954.

„Jeg sværger højtideligt, at jeg den 18. februar 1954 mellem kl. 16 og 16,15 har iagttaget en samtale mellem Cedric Allingham og en mand, som var pilot på en flyvende tallerken, og som landede i nærheden af Lossiemouth i grevskabet Maray. Herefter så jeg piloten stige ind i maskinen, som fløj bort mod nord“.

Weltraumbote.

Vi har tidligere bragt en anmeldelse af Allinghams bog, men vi synes, at denne omtale af Allinghams oplevelser, som vi har fra „Weltraumbote", er så fint skrevet, at alle bør kende den.

Man bør bemærke, at det indledningsvis oplyses, at Allingham døde af lungetuberkulose i Sveits i 1956. Dette er ikke i overensstemmelse med sandheden — sandheden som kun en snæver kreds af ufologer har kendt indtil nu, er den, at Allingham er forsvundet i (fra) Sveits.

Det begyndte med, at Allinghams forlag skulle foretage en afregning for bogen. Han skrev til den ham opgivne adresse i Sveits, men fik brevet retur — adressaten ukendt! Brevet blev derefter sendt til England til Allinghams hjem, og først nu og på denne måde fik familien „besked" om, at han var forsvundet.

Allingham var noget tidligere rejst til Sveits for at søge helbredelse for sin sygdom, og han boede på et pensionat.

Familien søgte nu oplysninger fra Sveits — men ingen kunne give noget svar — pensionatet oplyste, at han som sædvanligt var gået kl. 10,00 om formiddagen, og man troede, han var rejst hjem.

Fru L. Zinnstag, Adamskis sveitsiske repræsentant, har nu på familiens anmodning ladet foretage en grundig undersøgelse, som er endt, uden at hun har fundet noget, der kunne løfte sløret for gåden. Hun fik adgang til politiets arkiver, kirkebøger, sygehusjournaler m. m. — navnet fandtes ikke! Allingham er altså forsvundet — men der er ingen beviser for hans død!

UFO - observationer over Skandinavien

Fra den 17. juli til den 14. august 1960 er der indkommet 18 rapporter, heraf er 17 fra Danmark og 1 fra Norge.

Herefter har SUFOI modtaget ialt 1176 rapporter, der fordeler sig således:

Før 1. januar 1959	314 rapporter
Fra 1959	770 rapporter
Fra 1960	92 rapporter
Ialt	1176 rapporter

DANMARK:

Fra den 10. april — 9. juli 1958 var en mand genindkaldt og lå i Oksbøl. I slutningen af denne periode lå han en dag og tog solbad. Pludselig ser han 1 sort genstand komme fra NV. Da den var lige over ham, havde den en tydelig rund form. Han troede først, at det var en fugl eller er flyvemaskine, men først da den var ved at forsvinde, opdagede han, at der overhovedet ikke havde været nogen støj fra den. Inden han fik vækket en kammerat og sat denne ind i, hvad der var hændt, var genstanden væk.

Ca. 18. — 20. oktober 1959 kl. 16,30 ser en mand ud af vinduet fra sin lejlighed i Helsingør, da han får øje på 1 cigarformet obj. der kommer glidende meget langsomt fra N mod V. Lidt efter kom endnu 1 objekt på samme måde. Pludselig drejede det første objekt nærmest lodret og forsvandt med stor fart. Det andet objekt forsvandt også med stor fart, men vandret.

Den 5. januar 1960 ses fra Viborg 1 rødgult objekt passere Karlsvognen fra V mod Ø, hvorefter det brat ændrede kurs mod N.

Fra samme sted ses den 28. juli kl. 21,58 1 ovalt blankskinnende objekt passere fra SØ mod NV i rasende fart. På objektet var der en stor meget lysende plet, som minder om et stort vindue.

Den 20. juni kl. 23,35 ser et ægtepar fra Nürnberggade på Amager 1 lysende objekt foretage en slags styrtdykning fra SØ over Øresund, derefter opadgående mod N. Ca. 5 min. senere gentog det sig, men denne gang var lyset svagere.

Da denne rapport blev indtelefoneret straks efter observationen, gik en ung mand op i en opgang med en kikkert. Da han havde stået her lidt, bliver hans opmærksomhed henledt på 1 langt stavformet objekt, der stod skråt på himlen, sandsynligvis over Sverige. Lyset blev senere svagere. Da han et øjeblik gik ned for at hente en kammerat, var objektet forsvundet. Observationstid ca. 15 min.

Fra Søllested på Lolland ses den 23. juni kl. 23,13 2 orangefarvede diskosformede objekter stå stille på himlen.

Fra Gribskov ser 2 mand den 5. juli ca. kl. 21,00 1 rundt gult objekt, der imidlertid forsvinder ligeså pludselig, som det var kommet, men efter få minutter, kommer det atter frem og forsvinder igen. Ob-

jektet var på størrelse med Månen, men det var den aften helt overskyet.

Den 8. juli kl. 02,45 ses udenfor Tivoli i København først 1 lysende skarpt afgrænset objekt, kugleformet, med hvide lysende stråler til alle sider, ligesom slå kolbøtter i et par sekunder, hvorefter det forsvandt (slukkede). Ca. 15 — 20 sek. senere kom endnu 1 objekt, ligeledes kugleformet med en hale af lysende stråler. Dette objekt steg skråt opad og forsvandt.

Ved Udby kro på Fyn ser en ung pige den 18. juli kl. 22 1 rundt, rødt objekt skyde over himlen i stærk fart. Pludselig syntes det at dale ned mod nogle træer, men inden det nåede ned, slukkedes det pludseligt.

Fra den 21. juli om aftenen er der indkommet 3 rapporter.

Den første er fra udkanten af Hem by ved Skive, hvor en dame og en feriepige kl. 21,30 ser 1 gråligt ovalt objekt komme fra NV. Da objektet fløj med meget stærk fart, fik man ikke bedømt i hvilken retning, det forsvandt.

Den anden rapport er fra udkanten af Helsingør, hvor en dame kl. 22,30 ser 1 diskosformet objekt bevæge sig langsomt mod S, hvor det vender ved horisonten og kommer tilbage. Dette gentager sig 2 gange, hvorefter det forsvinder i horisonten mod S.

Den 3. rapport kommer fra Taarnby ved København, hvor 2 unge mennesker kl. 23,30 til ca. 24,00 ser 1 hvidt objekt paa himlen. Det gik først skråt nedad, men steg så lodret. Derefter fløj det vandret et stykke, hvorefter det igen gik skråt nedad. Objektet forsvandt pludselig uden spor eller lys.

I den første rapport er størrelsen som en 2-krone, i de 2 sidste rapporter er størrelsen som en ært.

2 damer i Ballerup ser den 22. juli kl. 07.55 1 sølvfarvet objekt som en kugle komme fra S. Da objektet er omtrent lige over dem, kan der ses ligesom nogle „planer" på siderne.

Den 25. juli kl. 02,59 ses fra Kastrup 1 hvidgult rundt objekt komme lodret ned. Objektet var 3 — 4 gange større end Jupiter og meget mere lysstærk. Objektet „slukkede" brat ca. 18 grader over horisonten.

Den 27. juli kl. 23,25 ses fra Charlottenlund 1

* Norge § Sverige

JULI		AUGUST	SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
F 1						
L 2						
S 3						
M 4						
T 5	1					
O 6						
T 7						
F 8	1					
L 9						
S 10						
M 11						
T 12						
O 13						
T 14						
F 15						
L 16						
S 17						
M 18	1					
T 19	1*					
O 20						
T 21	3					
F 22	1					
L 23						
S 24						
M 25	1					
T 26						
O 27	1					
T 28	1					
F 29	1					
L 30						
S 31						

12

rundt objekt passere over himlen ved Karlsvognen.

Den 29. juli kl. 23,00 ses over Amager 1 lyserødt objekt, der pludselig foretager ligesom et S-sving.

NORGE:

I Linna ses den 19. juli kl. 17,15 1 langstrakt objekt passere fra S mod SØ.

Detektormeldinger.

Den 26. april kl. 10,30 ringede en detektor på Frederiksberg.

I Vanløse ringede en detektor den 30. juni kl. 05,10 og kl. 17,58.

I Dragør varsledes der den 1. juli kl. 09,38 — 10,00 — 10,15 — 12,24.

Fra Haderslev kommer der to meldinger.

Den ene detektor ringede den 23. juli mellem kl. 16 — 17 og kl. 23 — 24.

Den anden detektor ringede samme dag kl. 23,55 og dagen efter kl. 02,50 — 03,10 og 03,12, samt den 22. juli kl. 20,55.

Da Graham Bell, telefonens opfinder, begyndte at forhandle om salg af sit patent, forlangte en avis i Boston, at politiet skulle gøre en ende på denne sindssyge persons adfærd, fordi han kun ville lokke penge fra godtroende folk. Bladet fortsatte: „Den påstand, at man kan lede den menneskelige stemme fra et sted til et andet gennem almindelige metaltråde, er helt latterlig". *Folk tog fejl.*

Westinghouse blev beskrevet som en nar, da han hævdede, at man kunne bremse et tog ved hjælp af luft. Hans luftbremser bliver i dag brugt overalt. *Folk tog fejl.*

EN GÆST

Den 21. januar 1959 bemærkede havnearbejdere og mange andre personer i Gdynia, at der faldt en gloende genstand ned i havnebassinet. Det blev optaget i alle landets aviser. Dagbladet „Wieczor Wybrzeza" (aftenavis) indledte efterforskningen om, hvad det vel kunne være for en genstand: en amerikansk raket, et meteor eller en „Flyvende Skive".

Undersøgelsen var uhyre vanskelig på grund af meterhøjt mudder. Man fandt dog et stykke metal, men så begyndte først hemmeligheden. Til at begynde med blev det fastslået, at det var fuldkommen rustfrit. Senere hed det sig, at det alligevel bar spor af korrosion. Det gik fra hånd til hånd gennem mange instanser og til sidst vidste ingen mere, hvor det var — og tavshedens slør sænkede sig over det.

NB. Man sagde, at de mennesker, der havde holdt undersøgelsen i gang, havde fået ubehageligheder for det. Hemmeligheden om den polske „mikrogæst" fra rummet blev altså ikke opklaret. Små notitser i pressen forplumrede kun historien. Hvorfor?

Et par dage efter hændelsen blev det meldt, at kystvagten havde anholdt en hemmelighedsfuld mand i meget forkommen tilstand. Han talte et fuldkomment fremmed sprog. Hans dragt var en slags trico-overall. Hår og ansigt var delvis forbrændt. Han var lille og havde seks fingre på hver hånd.

Han blev straks indlagt på det medicinske akademi i Danzig. Det var besværligt at få tøjet af ham, da der intet lukke fandtes. Ved at klippe det op, føltes stoffet som metalagtigt. Lægerne, der undersøgte den usædvanlige patient, konstaterede, at blodkredsløbet var et andet end hos jordiske mennesker. Årene løb ikke som hos os på langs ad kroppen, men på tværs rundt om den. Også antallet af tæer var et andet.

Man ventede, at man ville kunne holde ham i live, men da man fjernede hans armbånd, udåndede han. Liget, mener man, er sendt til USSR.

— Vi har overvejet, om vi overhovedet skulle videregive denne information, da det jo ikke er vor sædvane at udbrede et ukontrolleret rygte, men da adskillige, alvorlig personer påstår, at rygterne taler sandt, selvom de bliver hemmeligholdt fra myndighedernes side, har vi besluttet at gøre en undtagelse i dette tilfælde.

Hvis denne efterretning er ægte, så er det klart, at alle, der har haft noget med sagen at gøre, har påbud om diskretion. At det er blevet kendt, skyldes som sædvanlig pårørende til disse personer.

Omstændighederne tyder på, at denne beretning er ægte — dog lader det sig ikke med absolut sikkerhed fastslå.

A.M.I. Polsk Sektion.

Bliver der skudt på UFO's i Polen

Venner i udlandet vil fra tid til anden stille dette spørgsmål. Vi vil prøve på at besvare det i hvert fald delvis. Indtil nu kan der ikke føres et eneste bevis for, at polske flyvere skulle have angrebet UFOs.

Vi kan desværre ikke sige alt, hvad vi ved, — men vil dog komme med de erklæringer, der er blevet benyttet ved offentlige foredrag.

Således henvendte jeg mig f. eks. skriftligt til herr general Frey-Bielecki, luftvåbnets øverste chef, om at lade polske piloter blive gjort bekendt med UFO-problemet, for - således argumenterede jeg - de ville før eller senere komme i forbindelse med UFOs. Jeg fremførte en hel del beretninger om de erfaringer US luftvåben har høstet, hvoraf vi må drage de konsekvenser, at kamp mod UFOs er dårskab. Et angreb på UFOs *vil altid* resultere i jordiske maskiners fuldstændige tilintetgørelse.

Efter denne skrivelse modtog jeg et meget alvorligt og velvilligt svar fra generalen personligt. Dets indhold er jeg af diskretionsgrunde afskåret fra at offentliggøre.

Naturligvis havde jeg dermed opnået det, jeg tilsigtede, nemlig at forhindre, at vore kosmiske brødre bliver generet under deres flyvninger over polsk område. At sådanne overflyvninger har fundet sted — især i midten af forrige år — ved vi fra de flyvere, der har været i berøring med dem. Dette har endog enkelte provinsblade berettet om.

Disse sikkerhedsforanstaltninger resulterede i et foredrag for et par måneder siden, hvor ca. 200 flyverofficerer var til stede. Da fik jeg lejlighed til at komme ind på det væsentlige i hele spørgsmålet og navnlig til at give dem de forskellige typer og deres egenart, — som de kan komme til at stå over for under deres flyvninger.

Mit foredrag såvel som filmen, jeg viste, blev fulgt med stor interesse.

A.M.I. Polsk Sektion.

Den gryende sandhed

Af dr. B. Winkler.

En skolekonsulent fra Achern i Baden overværede et foredrag af professor Oberth i Bad Waldsee i Württemberg. Professor Obert talte om verdensrumfarten.

Efter foredraget var der lejlighed til at stille spørgsmål til professoren.

Skolekonsulenten stillede spørgsmålet:

Hvorledes stiller videnskaben sig til UFO-problemet?

Professor Oberth svarede, at 50 % af videnskabsmændene anerkendte UFO'erne, mens 50 % betegnede dem som svindel.

Det står ikke klart, om professor Oberth hermed mente de tyske videnskabsmænd eller samtlige videnskabsmænd i verden. I hvert fald beviser dette tilfælde, at sandheden er på vej. Hvis 50 % af videnskabsmændene anerkender UFO's som flyvende objekter, der kommer fra andre planeter, så er det et betragteligt resultat af de anstrengelser, som er gjort fra UFO-forskernes side. Det er kun et spørgsmål om tid, når den overbevisning er slået igennem, at ikke blot Jorden, men også andre planeter er beboet af intelligente væsener, og at UFO's er rumfly, der styres af planetarer.

UFO-Nachrichten nr. 45/60.

Rounborg Tryk-Skive